

ARXIU PERSONAL DE LA FAMÍLIA PAIROLÍ [HELENA HENRIQUES]

Un periodista amb majúscules

Va escriure molt de periodisme cultural, però va excel·lir com a articulista

La vida periodística de Miquel Pairoli ha anat lligada a *Presència*, on va publicar els primers articles l'any 1976, i al *Punt*, on va treballar de 1987 a 1990, i va escriure-hi des del 1994 fins el 2011. Per a la història queden els 3.200 articles de *L'escaire*, que va cloure el magistral *Teló*. Va començar la feina d'articulista amb les columnes de *L'enrenou*, els anys vuitanta, i del *Tríptic*, els anys noranta.

>> Miquel Pairoli en una taula rodona l'abril de 1991, l'època en què treballava al *Diari de Barcelona*.

JOAN VENTURA BRUGULAT > TEXT

En el seu comiat dels lectors, en Miquel va explicar els quatre ingredients indispensables dels seus articles: «Sentit crític, reflexió, memòria i una mica de voluntat d'estil, que vol dir escriure els mots amb ordre i ambició de claredat. («Teló», darrer article publicat per Miquel Pairoli a *El Punt Avui* el 29.5.11). Els seus articles semblaven teixits amb fil de seda, eren elegants i rotunds, documentats i ponderats, i mai parlava d'ell, ni al capdavant tampoc no ho va fer el dia que va escriure «Teló», una peça que hauria de ser d'obligada lectura per a tots els titulars i els aspirants presents i futurs a columnistes d'opinió.

Vides coincidents

Amb en Miquel ens podíem haver conegut de petits. Vam néixer el mateix any, ell a Quart i jo, a Llagostera. Vam anar a la Salle, ell a Girona i jo, a Cassà. Després, el batxillerat a l'Institut Vicens Vives... i aquí els camins van començar a divergir. En Miquel es va llicenciar en filologia, mentre que jo

ho vaig deixar perquè en aquells anys era ben vist treballar a partir dels 14... El cas és que vam tardar 32 anys a trobar-nos en la redacció d'*El Punt*, on ell escrivia la columna *L'enrenou* (1985-87).

En Miquel havia iniciat la seva col·laboració amb la premsa escrita a *Presència* l'any 1976, i abans d'arrelar al *Punt* també va escriure a *l'Avui*, sempre sobre llibres i escriptors. Vam treballar plegats des de 1987 a 1990 quan va decidir seguir la frustrada aventura del *Diari de Barcelona* i el *Nou Diari*. Jo era el cap de Cultura d'*El Punt*, tot i que aviat vaig veure que en Miquel era més seriós, més ponderat, més savi.

També era una persona molt llegida, molt preparada i amb un pensament molt ben estructurat. Coneixia bé la literatura i la música (sobretot clàssica), i on teníem més punts de trobada era en el cinema i en el teatre i, sobretot, en la crítica a la mediocre política cultural de l'època. Ell era un erudit però mai no en feia ostentació ni tampoc feia quedar en evidència, i vet aquí que es va forjar una amistat que ja no es va perdre.

Els seus articles semblaven teixits amb fil de seda, eren elegants i rotunds, documentats i ponderats, i mai no parlava d'ell

Cronista d'una època

Després de la seva aventura barcelonina, que també va incloure escriure guions per a un programa d'en Raimon, a més d'altres activitats, ens vam retrobar de nou a *Presència*, en una altra etapa que vaig coordinar la revista (1997-1999). En Miquel hi va escriure una sèrie de cinc capítols, que es va publicar durant l'agost de 1997, i s'hi explicava l'evolució política i cultural de la societat catalana durant vint anys. Era un retrat del país que, vist amb perspectiva, és d'una actualitat esfereïdora. Just quan vaig reprendre la direcció de *Presència*, en el primer número del 2010 hi va publicar una altra crònica molt detallada, sobre els fets que havien marcat els primers anys del mil·lenni, on ja posava de manifest la situació de crisi que vivim, enfocant el món i també Catalunya.

Són dues peces periodístiques de gran valor. Llargues, documentades, universals i amb aquell to que el caracteritzava, amb el qual, sense caure mai en la grolleria ni l'insult, no es deixava res en el tinter. La seva darrera col·laboració a la revista va ser el novembre del 2010, en un article on radiografiava el segon mandat del tripartit, amb un celebrat títol: «Simca 1000, versió 2006».

A més, durant un grapat d'anys va exercir la crítica literària al diari i a *Presència*, i ho va deixar perquè volia tenir més temps per escriure, perquè pensar i elaborar un article diari amb la precisió dels 3.200 articles publicats a *L'escaire* és una feina titànica. Era un bon periodista cultural, però on va excel·lir va ser en aquestes impagables peces diàries de *L'escaire* que va publicar fins el 29 de maig de 2011, i que havia començat a escriure el 2000. Havia retornat al *Punt* el 1994 i escrivia dos dies a la setmana al *Triptic* (1994-2000).

Sopar amb absència

Al llarg dels anys ens anàvem veient, i en els darrers temps coincidíem en un parell de sopars anuals: amb els antics companys de la secció de Cultura i amb gent de la Bisbal, Cassà, Llagostera i Quart, aglutinada al voltant de la revista *Gavarres*. Al segon semestre del 2010, en Miquel ja no es trobava prou bé, però estoic com era ho anava trampejant, i encara a l'agost va venir a la festa del meu 55è aniversari (li portava qua-

tre mesos). Al sopar de *culturetes* del novembre ja no va poder venir («veràs Joan, ja sabem com van aquestes coses, una copeta de vi de més, una tertúlia que s'allarga...»), i just abans del sopar de *Gavarres* del febrer del 2011 va comunicar a l'amic comú Eloi Madrià que li havien diagnosticat el càncer de pàncrees.

Quan el van començar a ingressar al Trueta, a mi em van diagnosticar una embòlia pulmonar. Quan se'n va assabentar es va interessar per la meua salut, i quan li vaig dir que havia sortit de perill em va enviar aquest sms: «Enhorabona, doncs. Ara, a refer-se. Ja ens trucarem. Miquel (17.05.11, 20.00)». Dotze dies més tard va publicar la seva peça més antològica, «Teló», el seu comiat públic.

Ens vam veure més vegades a l'hospital i a casa seva, fins que un dia em va dir que ja no tenia ganes de fer res, llevat d'escoltar música... ni l'hort, ni escriure, ni llegir... La vida s'anava extingint. La darrera vegada vam parlar per telèfon, com aquell que no passa res, i vam quedar que l'aniria a veure la setmana següent. Ja no hi vaig ser a temps. Algun dia ens retrobarem, Miquel.

Joan Ventura Brugulat és periodista

>> **Miquel Pairoli**
i Joan Ventura
a la redacció
d'El Punt el 1989.

ARXIU D'EL PUNT AVUI (TOMAS CASADEMUNT)

**Era un erudit però mai no en feia ostentació
ni tampoc feia quedar en evidència, i vet aquí que
es va forjar una amistat que ja no es va perdre**